

Командуването на 2-а рота пое Подпоручикъ Добровски. Като забѣлѣжи, че на нашия дѣсенъ флангъ се усилюва веригата и сгѣстенитѣ части на противника, дружинния командиръ заповѣда на Штабсъ-Капитанъ Попова да изведе ротата и да обхване лѣвия флангъ на противника. Ротата тръгна напредъ, на чело съ рогния си командиръ Штабсъ-Капитанъ Попова и Подпоручикъ Кисова, съ пѣсенъта „Бой, бой, юнаци“, която запѣха офицеритѣ и подхванаха опълченцитѣ. Каго даде време на 3-тя рота да се подаде напредъ, дружинния командиръ ѝ заповѣда да вземе участие въ атаката. Ротата тръгна напредъ съ юнашки крачи. Прѣди да пристигне на 70 крачки до противника, цѣлата линия се хвърли съ грѣмогласно „ура“ на неприятеля „въ щики“.

При това Подпоручикъ Кисовъ, като взелъ отъ ранения турски трѣбачъ трѣбата, самъ затрѣбилъ атака. Барабанщика Жилковъ, при всичко, че бѣше раненъ въ кракътъ, вървеше напредъ съ барабаненъ бой. Неприятеля не издържа дружинния натискъ и, безъ гърмежъ, въ голѣмъ безпорядѣкъ, избѣга назадъ.

Тѣзи атака твърдѣ скъпо ни струва.*).“

Отъ изложеното въ реляцията се види, че има извѣстни противорѣчия между нея и моитѣ бѣлѣжки. Въ реляцията се казва, че 3-тя дружина въ 10 часа сутринъта заминала къмъ града и попаднала подъ неприятелския огънь, тогава когато, въ дѣйствителность, дружината не въ 10 часа, а по-рано се вдигна отъ нощлега при с. Айданлий и не отиде къмъ града, а — на възвишенността. Казва се по-нататѣкъ въ реляцията, че дружинния командиръ Подполковникъ Калитинъ заповѣдалъ на всичкитѣ да вървятъ напредъ. Въ дѣйствителность же, когато дружината испрати

*) Прѣзъ 1891 год., въ смѣтния Стамболовъ режимъ, когато бѣхъ арестуванъ, при обиска, между много други книжы бѣха ми взели и памятнитѣ ми книжки за Русско-Турската, прѣзъ 1877 год. война. Нарочно или случайно по голѣмата, частъ отъ книжыта ми се върнаха, въ сѣщото число и памятнитѣ ми книжки, съ много откъснати листове, въ които бѣ попаднала и едната частъ отъ реляцията.